

ὁ τὸν Σισίνιον Β΄ διαδεξάμενος ἦν μοναχὸς, τὸ γένος ἔλκων ἐκ τῆς οἰκογενείας, ἐξ ἧς καὶ ὁ σοφὸς Φωτίος, πιθανῶς τὸ μοναχικὸν ὑποδύς τριβώνιον ἐν τῇ ὑπὸ Φωτίου κτισθείσῃ μονῇ τοῦ Μανουήλ, (Ἴδε τοῦ βιβλίου τούτου σελ. 287), ἧς ἐχρημάτισε καὶ ἡγούμενος. Τὸν αἰδίδιμον Σέργιον ὁ αὐτοκράτωρ Ῥωμανὸς ὁ Λεκαπηνὸς παρεκάλει πρὸς ἀποδοχὴν τῆς πατριαρχείας πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ πατριάρχου Θεοφυλάκτου, νοσοῦντος συχνότερως, ἀλλ' οὗτος ἤρνεϊτο, συνίστα δὲ ὡς πολλῶν καταλληλότερον τὸν μοναχὸν Πολύευκτον, ὅστις καὶ διεδέξατο τὸν Θεοφύλακτον, ὡς εἶδομεν. Ὁ πατριάρχης Σέργιος, ἀδελφὸς ὢν τοῦ μαγίστρου Κοσμά, ἀνεψιὸς δὲ τοῦ Φωτίου, ἀλλὰ καὶ φίλος τοῦ Λεκαπηνοῦ Ῥωμανοῦ, βεβχίως ὑπέργηρως ἀνέβη τὸν τοῦ Πρωτοκλήτου θρόνον. Ἰστορεῖται ἀνὴρ εἰς ἄκρον μὲν ἐνάρετος, εἰς ἄκρον δὲ πεπαιδευμένος, ἀλλὰ καὶ μετριόρρων· «οὐ γὰρ ἀνέσπα τὰς ὀφρῦς, ὡς οἱ νῦν σοφοί, οὐδὲ ἀλαζών τις ἐδόκει καὶ ὑπερήφανος, ἀλλὰ τὸν λόγον μὲν εἶχε γλυκύτερον τοῦ μέλιτος ἀποστάζοντα, τὸ ἦθος δὲ πάγιον καὶ σταθερὸν, ταπεινὸν δὲ φρόνημα»³⁴⁹. Ἀπέθανε κατὰ τὸ εἰκοστὸν τῆς πατριαρχείας αὐτοῦ ἔτος, τὸν ἰούλιον μῆνα τοῦ 1019.

Ὁ πατριάρχης Σέργιος Β΄ σύνοδον ἐν Κωνσταντινουπόλει συναθροίσας, ἐβεβχίωτε τὰ ὑπὸ Φωτίου κατὰ τῶν λατινικῶν καινοτομιῶν πραχθέντα, καὶ ἐξήλειψεν ἀπὸ τῶν ἱερῶν Διπτύχων τὸ ὄνομα τοῦ πάπα Ῥώμης Χριστοφόρου³⁵⁰.

Ἐπ' αὐτοῦ μετεγλωττίσθησαν ἀπὸ τοῦ ἑλληνικοῦ οἱ ἐκκλησιαστικοὶ νόμοι πρὸς χειραγωγίαν τῶν βώσσεων κληρικῶν καὶ ἐπισκόπων, οἵτινες ἤδη ἀντὶ τῶν ἀποστελλομένων

349. βλ. τοὺς συνεχίσαντας τὸν Θεοράνη· καὶ Κεδρήν.

350. Δημητρακοπούλου Ἱστορία τοῦ σχίσματος· σελ. 20—21.

